

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Ewa Rusin SSO Sylwana Wirth
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 17 września 2014 roku

sprawy:

1. **J. O.**

syna L. i T. z domu W.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. **R. L.**

syna W. i D. z domu (...)

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

3. **J. Z.**

syna J. i L. z domu W.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. **J. C.**

syna R. i Z. z domu C.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego R. L., oskarżonego J. O. i jego obrońcę, obrońcę oskarżonego J. Z. i oskarżonego J. C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 4 lutego 2014 roku, sygnatura akt VI K 746/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. O. w ten sposób, że:

1) uchyla orzeczenia o karze łącznej ujęte w punkcie VI jego dyspozycji oraz o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności ujęte w punkcie XII jego dyspozycji;

2) w ramach czynu przypisanego w punkcie III dyspozycji ustala, iż oskarżony posiadał 0,26 grama ziela konopi i śladowe ilości kokainy oraz przyjmuje, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi opisany w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na postawie tego przepisu i art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 116 k.k. wymierza oskarżonemu 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. O. w zakresie czynu przypisanego w punkcie V dyspozycji, a kwalifikowanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

III. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. O. w zakresie czynów przypisanych w punktach I, II i IV dyspozycji oraz orzeczenia z punktu X dyspozycji i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. O. w punkcie XIV jego dyspozycji w ten sposób, że w miejsce orzeczonych tam kosztów zasądza od oskarżonego J. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/4 części i wymierza opłatę w kwocie 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego J. O. powyżej oraz w punkcie V dyspozycji zaskarżonego wyroku kary grzywny i wymierza oskarżonemu 110 (sto dziesięć) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 (sto) złotych;

VI. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. O. utrzymuje w mocy;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu J. O. w punkcie V dyspozycji zaskarżonego wyroku zalicza okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 14 maja 2012 roku do dnia 29 stycznia 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. L., J. Z. i J. C. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania;

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. L. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

X. zasądza od oskarżonego J. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe zaistniałe w postępowaniu odwoławczym w 1/4 części w tym opłatę, którą wymierza mu w kwocie 2500 złotych.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył:

1) J. O. o to, że:

1) w okresie od początku 1997r. do listopada 1997r. w W. i S., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z S. W. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż 20.520 gramów amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 60.000 tys. dolarów amerykańskich oraz środka odurzającego w postaci 500 gramów heroiny o nieustalonej wartości w ten sposób, że co najmniej 4 – krotnie nabył od J. K. ps. (...) każdorazowo po 5.000 gramów amfetaminy oraz 500 gramów heroiny i 2 – krotnie 0.527 gramów amfetaminy od K. P., a następnie zbył nieustalonym dotychczas osobom

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk

2) na przełomie 2000 / 2001 roku w W. i S., działając czynem ciągłym, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z S. W. i innymi nieustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż 50.000 gramów amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 150.000 tys. dolarów amerykańskich w ten sposób, że co najmniej 5 – krotnie nabył od J. Z. ps. (...) każdorazowo po 10.000 gramów amfetaminy, a następnie zbył nieustalonym dotychczas osobom

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk

3) w dniu 15 maja 2012 roku w pomieszczeniach budynku jednorodzinnego w T. przy ul. (...) posiadał 0,26 grama środka odurzającego w postaci ziela konopi oraz nieustaloną ilość kokainy o nieustalonej wartości

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

4) w okresie od 2011 roku do 15 maja 2012 roku w S. i innych miejscowościach na terytorium Polski i Szwecji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, używał podrobionego dokumentu w postaci dowodu osobistego serii (...) oraz prawa jazdy serii (...)wystawionego na nazwisko L. O.

tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk

5) w okresie od 2 września 2001 roku do 9 września 2001 roku w P., S., F., działając wspólnie z dotychczas nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł w zbyciu ciągnika siodłowego marki R. nr rej. (...) o wartości 16.000 zł oraz kontenera i chłodni wraz z zawartością w postaci 960 kartonów szynki konserwowej o łącznej wartości 378.887,59 zł, pochodzących z kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 1/2 września 2001 roku przez nieustalonych sprawców w miejscowości Ż. na szkodę G. M. w ten sposób, że za pośrednictwem B. P., D. J., W. S. i J. D. zbył w/w przedmioty nieustalonym osobom z okolic W.

tj. o czyn z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk

2) R. L. o to, że:

6) w okresie od początku 1997r. do listopada 1997r. w pobliżu miejscowości Z., w powiecie (...), działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 9 kg o łącznej hurtowej wartości nie mniejszej niż 108.000 złotych w ten sposób, że trzykrotnie zakupił wyżej wymienioną substancję w ilości 3 kg celem dalszej jej odsprzedaży od członków zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodziłi między innymi: S. W., J. C., R. T., K. P. i inne nieustalone dotychczas osoby

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

3) ***J. Z. o to, że:***

7) na przełomie 2000 / 2001 roku w W. działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 50.000 gramów o łącznej wartości nie mniejszej niż 150.000 tys. dolarów amerykańskich w ten sposób, że co najmniej 5 – krotnie zbył ją J. O. za pośrednictwem S. W. każdorazowo po 10.000 gramów

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk

4) ***J. C. o to, że:***

8) w okresie od początku 1997r. do listopada 1997r. w Ś. i Z., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił pomocy S. W., K. P. i R. L. we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że znając cel spotkania poznał R. L. oraz S. W., od którego R. L. nabywał wyżej wymieniony narkotyk w ilości nie mniejszej niż 3.000 gramów

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 roku (sygnatura akt VI K 746/12) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego **J. O.** uznał za winnego tego, że w okresie od początku 1997r. do 24 października 1997r. w W. i S., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z S. W. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż 20.520 gramów amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 60.000 tys. dolarów amerykańskich oraz środka odurzającego w postaci 500 gramów heroiny o nieustalonej wartości w ten sposób, że co najmniej 4 – krotnie nabył od J. K. ps. (...) każdorazowo po 5.000 gramów amfetaminy oraz 500 gramów kokainy i 2 – krotnie 0.527 gramów amfetaminy od K. P., a następnie zbył nieustalonym dotychczas osobom, tj. występku z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka,

II. oskarżonego **J. O.** uznał za winnego tego, że na przełomie 2000/2001 roku w W. i S., działając czynem ciągłym, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z S. W. i innymi nieustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż 20.000 gramów amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 60.000 tys. dolarów amerykańskich w

ten sposób, że co najmniej 2 – krotnie nabył od J. Z. ps. (...) każdorazowo po 10.000 gramów amfetaminy, a następnie zbył nieustalonym dotychczas osobom, tj. występku z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka,

III. oskarżonego **J. O.** uznał za winnego popełniania czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego **J. O.** uznał za winnego popełniania czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270§1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. oskarżonego **J. O.** uznał za winnego popełniania czynu opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i za to na podstawie art. 294§1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka,

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec **J. O.** kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

VII. oskarżonego **R. L.** uznał za winnego tego, że w bliżej nieokreślonym dniu i miesiącu 1997r. nie później niż do dnia 24 października 1997r., w pobliżu miejscowości Z., w powiecie (...), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 kg o łącznej hurtowej wartości nie mniejszej niż 33.000 złotych w ten sposób, że zakupił wyżej wymienioną substancję w ilości 3 kg celem dalszej jej odsprzedaży od członków zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodził między innymi: S. W., J. C., R. T., K. P. i inne nieustalone dotychczas osoby, tj. występku z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka,

VIII. oskarżonego **J. Z.** uznał za winnego tego, że na przełomie 2000/2001 roku w W. działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 20.000 gramów o łącznej wartości nie mniejszej niż 60.000 tys. dolarów amerykańskich w ten sposób, że co najmniej 2 – krotnie zbył ją J. O. za pośrednictwem S. W. każdorazowo po 10.000 gramów, tj. występku z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka,

IX. oskarżonego **J. C.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 8 części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, że czynu tego dopuścił się w czasie nie później niż do 24 października 1997r., tj. występku z art. 18§3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka,

X. na podstawie art. 44 § 2 kk i art. 195 kkw orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci dowodu osobistego na nazwisko L. O. oraz prawo jazdy na nazwisko L. O., zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją (...)pozostawiając je w aktach sprawy,

XI. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją (...)w postaci pudełka metalowego koloru żółtego z napisem (...) z zawartością papierowego zwitku z suszem roślinnym koloru zielonego, dwóch woreczków strunowych o wymiarze 10x5 ze śladową ilością białego proszku i trzech woreczków strunowych o wymiarze 5x3 ze śladową ilością białego proszku, przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych Komendy Wojewódzkiej Policji we W., zarządzając ich zniszczenie,

XII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej w punkcie VI wyroku kary łącznej pobawienia wolności zaliczył oskarżonemu **J. O.** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 14 maja 2012 roku do dnia 29 stycznia 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

XIII. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. kwotę 1343,16 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. L. z urzędu,

XIV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych J. O., J. Z. i J. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po ¼ części, tj. od oskarżonego **J. O.** kwotę 10141,62 zł (w tym opłatę w kwocie 6600 zł), od oskarżonego **J. Z.** kwotę 5941,62 zł (w tym opłatę w kwocie 2400 zł), od oskarżonego **J. C.** kwotę 5721,62 zł (w tym opłatę w kwocie 2180 zł),

XV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego **R. L.** od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego R. L. w całości na korzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony R. L. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo braku dostatecznych dowodów w tym względzie, a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części u niewinnienie oskarżonego R. L. od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego J. O. w całości na korzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi zarzucił:

- w odniesieniu do zarzutów opisanych w pkt I, II i IV części dyspozytywnej wyroku obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

I. art. 392 § 1 kpk poprzez jego zastosowanie i odczytanie protokołów zeznań S. W., który to dowód ma zasadnicze znaczenie w sprawie, stanowi podstawę ustaleń faktycznych Sądu meriti, pozostaje w sprzeczności z innymi dowodami, zaś takie postępowanie Sądu narusza fundamentalną zasadę procesu karnego – zasadę bezpośredniości;

II. art. 2 kpk poprzez przyznanie waloru szczególnej, nadzwyczajnej wiarygodności zeznaniom świadka koronnego K. P., niweczącej zasadę prawdy materialnej w sytuacji braku jakiegokolwiek innego dowodu obciążającego J. O. w zakresie przestępczego działania opisywanego przez w.w świadka;

III. art. 7 kpk poprzez ukształtowanie swego przekonania z całkowitym pominięciem dowodu z wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 6.07.2012 r., sygn. akt III K 88/11 przeciwko J. Z., w którym to procesie m.in. na podstawie zeznań S. W. ustalony został krąg odbiorców amfetaminy od ww. w okresie 2000 r.;

IV. art. 7 kpk w wyniku przyjęcia przez Sąd ustaleń sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, przez bezzasadną odmowę dania wiary wyjaśnieniom

złożonym przez oskarżonego J. O., J. Z., oraz świadka B. P. konsekwentnych i spójnych, przy jednoczesnym przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom K. P. oraz S. W., w zakresie udziału J. O. w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych w postaci amfetaminy oraz kokainy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, poprzez bezkrytyczne przyznanie im waloru wiarygodności pomimo tego, że zeznania w/w osób złożone w toku postępowania przygotowawczego nie były precyzyjne i spójne, wzajemnie sprzeczne, nadto S. W. ukrywa się przed organami ścigania, bez zgromadzenia innych dowodów obciążających, a dotyczących twierdzeń:

- w zakresie, w jakim K. P. pomówił osk. J. O. odnośnie tego, że uczestniczył on w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych w postaci amfetaminy i kokainy w sytuacji, gdy w pierwszych swych wyjaśnieniach złożonych do protokołu z dnia 28.12. 2005 r. K. P. uzasadniając chęć skorzystania z instytucji świadka koronnego i wskazując na swoją szeroką wiedzę dotyczącą działań przestępczych, nie wskazywał na znajomość „J. ze S. ps. (...), zaś w dalszym postępowaniu wiedzę swą rozszerzył jedynie w zakresie rzekomego odbioru 0,5 kg amfetaminy przez J. O. i ww. świadka od (...) w W. a następnie przewiezienie towaru do L., co stoi w sprzeczności z treścią Stenogramu sporządzonego z przesłuchania świadka (k.195v), gdzie świadek zeznał „wyskok był z L. do W. po towar, bo J. z nami nie był w W., dlatego, że nie mógł się tam pokazać, bo ścigali, bo był zadłużony”, a nadto na karcie k.000250 zeznał „razem pojechaliśmy do W. do J. (...)po 0,5 kg kokainy. Ja pojechałem razem z W. na osobiste polecenie W.. W tym miejscu chcę dodać, że ten towar był zakupiony na zamówienie P. i A., oni mieli na to zbyt”, zaś świadek B. P. na karcie 1914 zeznał, że „z tym oskarżonym nie utrzymywałem bliższych kontaktów, tylko znam go z widzenia nigdy nie łączyły mnie z nim żadne interesy, żadne kontakty”, „Nie dostałem od oskarżonego O. nigdy żadnych narkotyków. Nie widziałem przy oskarżonym narkotyków”.

- w zakresie w jakim K. P. pomówił oskarżonego J. O. odnośnie tego, że uczestniczył on w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i kokainy, twierdząc, że pojechał z ww. oskarżonym do W. po odbiór amfetaminy od (...) w sytuacji, gdy S. W. w toku przesłuchania z dnia 13.10.2011 r. (k.74) wyjaśnił, że „...(...) jeżeli chodzi o odbiór narkotyków od J. dla J.. Czasami przyjeżdżaliśmy razem a czasami ja dla niego brałem towar”, które to twierdzenie stoi w sprzeczności z zeznaniami K. P. a dotyczącymi okoliczności wyjazdu z osk. J. O. do W. w celu rzekomego odbioru towaru;

- w zakresie w jakim K. P. pomówił oskarżonego J. O. odnośnie tego, że uczestniczył on w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i kokainy, w żaden sposób nie uwiarygodniając tego stwierdzenia w dalszych zeznaniach, opierając swoje spostrzeżenia odnośnie transakcji narkotykowych na przypuszczeniach i domysłach;

- w zakresie w jakim S. W. pomówił osk. J. O. odnośnie tego, że uczestniczył on w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i kokainy odbieranych od J. K. PS. (...) oraz J. Z. ps. (...), w sytuacji kiedy w toku postępowania przed sądem świadek ten ukrywał się i zaprzestał współpracy z organami ścigania, co winno wzbudzić uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności świadka, a nadto świadek B. P. na karcie k. 1914 zeznał, że „z tym oskarżonym nie utrzymywałem bliższych kontaktów, tylko znam go z widzenia nigdy nie łączyły mnie z nim żadne interesy, żadne kontakty”, „ Nie dostałem od oskarżonego O. nigdy żadnych narkotyków. Nie widziałem przy oskarżonym narkotyków”, k. 000276 „ Ja sobie nie przypominam, żebym pożyczał W. jakikolwiek samochód transportowy w tym V., nie słyszałem, aby W. woził amfetaminę (...) J. (...)”.

V. art. 7 kpk poprzez niemieszczące się w ramach swobodnej oceny ukształtowanie przekonania o tym, że:

- J. O. brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż **20.520 gramów amfetaminy** oraz w postaci **500 gramów heroiny** w ten sposób, że co najmniej 4-krotnie nabył od J. K. ps. (...) **każdorazowo po 5.000 gramów amfetaminy oraz 500 gramów kokainy i 2 –krotnie 0.527 gramów amfetaminy** od K. P. , w sytuacji gdy Sąd meriti nie dysponuje żadnym materiałem dowodowym pozwalającym na przypisanie oskarżonemu J. O. nabycia heroiny, a także amfetaminy od K. P., zaś zeznania świadka koronnego jak i S. W. w pozostałym zakresie nie dostarczają przekonujących dowodów świadczących o dopuszczeniu się przez J.

O. zarzucanego mu czynu, którego opis nota bene jest niespójny, tak w zakresie rodzaju środków odurzających jak i nabytych ilości, oraz opis czynu nie koresponduje z jego uzasadnieniem;

- J. O. używał podrobionego dokumentu w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionego na nazwisko L. O. w sytuacji, gdy Sąd nie dysponuje żadnym dowodem pozwalającym na ukształtowanie przekonania, że J. O. w rzeczywistości używał ww. dokumentów na terytorium Polski i Szwecji;

- oskarżony J. O. z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, w sytuacji braku jakichkolwiek ustaleń pozwalających na przyjęcie takiego twierdzenia, a w szczególności wykazania przez Sąd meriti, iż uzyskiwany przez ww. oskarżonego dochód z rzekomo popełnianych przestępstw ma charakter dochodu stałego, uzyskiwanego regularnie;

- oskarżony J. O. w dniu 15.05.2012 r. posiadał kokainę bez wskazania i ustalenia w jakiej ilości oskarżony kokainę tę miał posiadać.

w konsekwencji:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd, że oskarżony J. O. w okresie od początku 1997 roku do października 1997 roku oraz na przełomie 2000/2001 z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i kokainy oraz heroiny, w sytuacji gdy nie wynikało to ze zgromadzonego materiału dowodowego ocenianego zgodnie z dyrektywami z art. 7 kpk;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony J. O. używał podrobionego dokumentu w postaci dowodu osobistego oraz prawa jazdy wystawionego na nazwisko L. O., w sytuacji, gdy nie wynikało to ze zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego zgodnie z dyrektywami z art. 7 kpk;

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

VI. w odniesieniu do zarzutów opisanych w pkt. I, II części dyspozytywnej wyroku art. 4 § 1 kk w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy J. O. został oskarżony i uznany za winnego uczestniczenia w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz środka odurzającego w postaci heroiny w okresie od początku 1997 roku do października 1997 roku kiedy to obowiązywała ustawa z dnia 31.01.1985 roku Dz.U. 1985 nr 4 poz. 15 oraz na przełomie 2000/2001 kiedy to obowiązywała poprzednia ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii – ustawa z dnia 24.04.1997 r. Dz. U. 1997 Nr 75 poz. 468, które przewidywały niższe ustawowe zagrożenie zarzucanych oskarżonemu czynów.

VII. W odniesieniu do zarzutu opisanego w pkt. III części dyspozytywnej wyroku art. 62 a ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie i umorzenie postępowania w zakresie posiadania przez oskarżonego J. O. w sytuacji, gdy były ku temu przesłanki, w szczególności znalezione zostały środki odurzające w ilości nieznacznej, przeznaczone na własny użytek sprawcy.

- rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny za czyn opisany w pkt. V części dyspozytywnej wyroku bez uwzględnienia postawy oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, znaczny wpływ czasu od chwili jego popełnienia do czasu wyrokowania i zmiany postawy życiowej J. O. na przestrzeni 13 lat, a także niewielką korzyść majątkową jaką oskarżony uzyskał z tytułu pomocy w popełnieniu wyżej opisanego przestępstwa, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy – uniewinnił oskarżonego B. K. od zarzutu popełnienia czynów opisanych w części dyspozytywnej wyroku w pkt. I, II, IV.

2. umorzył postępowanie wobec oskarżonego J. O. dotyczące zarzutu opisanego w pkt IV części dyspozytywnej wyroku.

3. wymierzenie oskarżonemu J. O. za czyn opisany w pkt V części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jak i obniżenie zarówno ilości stawek grzywny jak i kwoty każdej stawki;

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego J. Z. w całości na korzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk i art. 424 kpk polegającą na:

a) uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku jedynie tych okoliczności, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego;

b) rozstrzygnięciu istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

c) nie oparciu się przez Sąd na zasadach prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez przyjęcie przez Sąd niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego i niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, w szczególności polegających na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu dowolnej ich oceny poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka S. W., podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu powinna prowadzić do uznania, że relacje S. W. nie są konsekwentne, wiarygodne i logiczne, jak również spójne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie;

d) rozstrzygnięciu wszystkich wątpliwości wynikających z zeznań tego świadka na niekorzyść oskarżonego;

e) nie przyjęciu za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy głównej oraz nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do całości materiału dowodowego, w tym nie odniesienie się do sprzeczności wynikających z zeznań świadka S. W., jak również pominięcie lub nie odniesienie się do części dowodów pozostających w sprzeczności z ww. zeznaniami, w tym zeznaniami świadków B. P. i K. P.;

f) nie poddanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakiegokolwiek ocenie treści wyjaśnień oskarżonego i przedstawionych przez niego dowodów wskazujących na nieprawdziwość skierowanych przeciwko niemu zeznań S. W. oraz nie wskazanie przyczyn dla których Sąd nie uznał tych dowodów;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na:

- uznaniu, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt. VIII wyroku;

- uznaniu, że zeznania świadka S. W., korzystającego z dobrodziejstw instytucji określonej w art. 60 § 4 kk można uznać bezstronne i mogą one stanowić wiarygodny i jedyny materiał dowodowy w niniejszej sprawie, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez oskarżonego J. O. w całości, a skarżący wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na dowolnym ustaleniu w oparciu o dowód z pisemnych zeznań świadka S. W. jak i zeznania świadka K. P., nie przesłaniu przed sadem świadka S. W. oraz pominięciu jego zeznań jako świadka, które złożył przed Sądem Okręgowym w Świdnicy 29 maja 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 88/11 jak z pominięciem zeznań B. P., który jako świadek zeznał, że nie pożyczał S. W. samochodu m-ki m. (...), którym to samochodem S. W. miał rzekomo przewozić dla niego amfetaminę z W. S.co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że popełnił zarzucane mu przestępstwa, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uniewinnienie od czynów przypisanych mu w punktach I i II dyspozycji, zaś w zakresie czynów przypisanych w punktach III, IV i V dyspozycji zaskarżył wyrok w zakresie orzeczeń o karze zarzucając:

- rażąco niewspółmierność kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i wnioś o zmianę zaskarżonego wyroku przez odstąpienie od ukarania karą pozbawienia wolności ewentualnie jej zawieszenie;

- rażąco niewspółmierność kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wnioś o zmianę kwalifikacji prawnej zarzutu z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na zarzut z art. 270 § 3 kk, zmianę zaskarżonego wyroku na wyrok ograniczenia wolności lub karę grzywny.

- rażąco niewspółmierność kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karą grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka i wnioś o zmianę zaskarżonego wyroku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i jej warunkowego zawieszenia na okres 2 (dwóch) lat.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez oskarżonego J. C. w całości, a skarżący wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, przez przyjęcie, że oskarżonego R. L. zarówno S. W. jak i K. P. poznali się za jego pośrednictwem, a podnosząc wskazany zarzut wnioś o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

apelacje obrońcy oskarżonego J. O., jak i samego oskarżonego są zasadne.

Słusznie podnoszą skarżący, iż sąd I instancji nie dostrzegł, iż w datach czynów przypisanych w punktach I, VII, VIII i IX dyspozycji zaskarżonego wyroku obowiązywały przepisy ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii (Dz. U. Nr 4, poz. 15 i Nr 15, poz. 66, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 89, poz. 517 oraz z 1991 r. Nr 105, poz. 452). Obowiązywała ona do 14 października 1997 roku. Natomiast od 15 października 1997 roku do 4 października 2005 roku obowiązywała ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 198 i Nr 122, poz. 1143, z 2004 r. Nr 238, poz. 2390 oraz z 2005 r. Nr 175, poz. 1462), zaś od 4 października 2005 roku obowiązuje również obecnie obowiązująca ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wskazana okoliczność obligowała sąd I instancji do stosowania wskazań art.4 kk, czego sąd ten nie uczynił. Uwagi te odnoszą się również do czynu przypisanego w punkcie II dyspozycji skoro miał być popełniony na przełomie roku 2000 i 2001.

Uwagi powyższe dotyczą również obowiązującego w dacie czynu kodeksu karnego (z 1969 roku), który nie tylko nie posługiwał się instytucją z art.65 kk (obecnie obowiązującego), co sąd I instancji dostrzegł, ale również z art.12 kk posługując się kategorią przestępstwa ciągłego z art.58 dkk.

Już tylko ze wskazanego powyżej powodu zaskarżony wyrok w opisanym zakresie podlega uchyleniu także wobec oskarżonych R. L., J. Z. i J. C., zaś sprawa wymaga ponownego rozpoznania, bowiem istnieje potrzeba zastosowania właściwych przepisów materialnoprawnych określających odpowiedzialność karną, jak i ponownego ukształtowania orzeczeń o karze.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji w zakresie czynów przypisanych w punktach I i II dyspozycji zaskarżonego wyroku, nie stanowi błędu w procedowaniu sądu I Instancji opieranie ustaleń w oparciu o relacje S. W. i K. P.. Relacje te pozostawały przedmiotem analizy, co doprowadziło do doprecyzowania okresu przestępczej działalności jak też ilości środków będących przedmiotem obrotu z poszanowaniem zasady art.5§2 kpk. Twierdzenia oskarżonego J. O., iż to K. S., który miał pracować dla J. K. - był dostawcą S. W., co wynika z jego relacji, a tak pozyskaną amfetaminę S. W. miał przekazywać J. O. opierają się na wyrwanych z kontekstu fragmentach relacji S. W. i nie mają znaczenia w aspekcie oceny wiarygodności tejże relacji. Nie podważa ustaleń sądu I instancji również i to, że według relacji K. P.– J. O. miał się zaopatrywać w narkotyki u ojca S. W. (k.251), bowiem miał to czynić kiedy

S. W. był pozbawiony wolności. Argumentacja uzasadnień obu apelacji nie podważa zatem skutecznie poczynionych ustaleń faktycznych.

Odnosnie czynu przypisanego w punkcie III dyspozycji zaskarżonego wyroku, a kwalifikowanego z art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to dziwić musi już samo sformułowanie zarzutu aktu oskarżenia błędnie powielone przez sąd I instancji. Posiadanie zarzucono i przypisano oskarżonemu odnosząc je jedynie do 15 maja 2012 roku. Oprócz ziela konopi miała to być „nieustalona ilość kokainy o nieustalonej wartości”. Dziełem oskarżonego miało być posiadanie tej nieustalonej ilości kokainy w nieustalonym czasie przed 15 maja 2012 roku, co jednak nie zostało objęte zarzutem. W dniu objętym zarzutem oskarżony oprócz konopi posiadał śladowe ilości kokainy. Kierunek zaskarżenia wyroku jedynie na korzyść oskarżonego nie daje zatem możliwości czynienia mniej korzystnych ustaleń czy też rozszerzania ram czasowych czynu przypisanego, dlatego przedmiotem oceny karnoprawnej pozostaje jedynie posiadanie stwierdzone 15 maja 2012 roku. To zaś pozwala na przyjęcie, iż mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi (ze względu na ilość posiadanych środków), co daje podstawy do orzeczenia grzywny. Wysokość stawki dziennej ustalono w oparciu o przepis art.33§3 kk mając na względzie wysokość korzyści pozyskiwanych przez oskarżonego z działalności przestępczej.

Odnosnie czynu przypisanego w punkcie IV dyspozycji zaskarżonego wyroku, a kwalifikowanego z art.270§1 kk, to trafnie podnoszą skarżący, iż jedynym dowodem świadczącym o sprawstwie oskarżonego pozostają jego wyjaśnienia. Przepięstwo z art.270§1 kk polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu celem użycia za autentyczny bądź też używaniu takiego dokumentu jako autentycznego. Znaleziony u oskarżonego w toku przeszukania w dniu 15 maja 2012 roku dowód osobisty był niewątpliwie podrobiony, jednak brak jest dowodów pozwalających na stwierdzenie że oskarżony dokumentu tego używał jako autentycznego na terenie Polski czy Szwecji i dowody takie w toku postępowania przygotowawczego zebrane nie zostały. Aby przypisać odpowiedzialność karną w tym zakresie koniecznym byłoby ustalenie czasu, częstotliwości i okoliczności użycia takiego dokumentu przez oskarżonego, czego sąd I instancji nie poczynił, a zrobił tego także oskarżyciel publiczny przyjmując bardzo nieprecyzyjne ramy czasowe czynu nie wskazując ilokrotnie do posłużenia się tymże dokumentem miało dojść. Ramy te pozostają nadto wątpliwe w świetle relacji L. O., który miał utracić dokument na przełomie 2008 i 2009 roku. Niewątpliwym natomiast pozostaje fakt posiadania takiego dokumentu przez oskarżonego i jego wiedza o tym, że jest to dokument podrobiony, to zaś pozwala na rozważanie odpowiedzialności karnej jedynie w ramach art.270§3 kk, jeśli sąd nie dokona precyzyjnych ustaleń dotyczących posługiwania się przedmiotowym dokumentem przez oskarżonego. Przedmiotem weryfikacji winny pozostawać w tym zakresie również skazania oskarżonego przez sądy w Szwecji, a w tym głównie z 7 czerwca 2011 roku- właśnie za posługiwanie się podrobionym dokumentem (co wynika z informacji o karalności – k.2372-2373), co ma znaczenie w aspekcie brzmienia art.109 kk i art.114 kk.

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie V dyspozycji zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy nie dopatrył się podnoszonej przez apelujących rażącej niewspółmierności kary. Przy doborze i wymiarze kar sąd I instancji wziął pod uwagę zarówno znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, wartość przedmiotu przestępstwa w zestawieniu z obecną sytuacją majątkową oskarżonego. Kara nie jest karą łagodną, jednak nie można jej uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Skoro stawka dzienna grzywny nie może przekraczać dwóch tysięcy złotych, zaś wymiar kary pozbawienia wolności – lat dziesięciu, to nie sposób podzielić argumentacji co do surowości kary. Co do barku pozytywnej prognozy, to sąd Instancji również trafnie wypowiedział się w tym przedmiocie ferując karę nie dającą podstaw do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sprawa w części jednak będzie ponownie rozpoznana, zaś sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do zawieszenia wykonania kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, skoro tenże karany był poza granicami kraju dwukrotnie, a ostatni raz w roku 2011.

Przy orzeczeniu kary łącznej grzywny przyjęto zasadę częściowej absorpcji nie zmieniając zasady ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny przyjętej przez sąd I instancji.

Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. Z. nie jest zasadna.

Skarżący nie podnosi naruszenia art.4 kk, jednakże trafność tego zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego J. O. odnosi się również do pozostałych oskarżonych.

Co do oceny wiarygodności relacji K. P. i S. W. wypowiedziano się już powyżej, zaś eksponowane przez apelującego rozbieżności w relacjach S. W., B. P. i K. P. szczegółowo opisane w uzasadnieniu apelacji (k.2253-2255) rzeczywiście mają charakter jedynie pozorny i pozostawały przedmiotem wnikliwej analizy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zaś powielanie ujętej tak argumentacji wobec konieczności ponownego rozpoznania sprawy wydaje się zbędne.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. L. nie jest zasadna.

Także w tym wypadku skarżący nie podnosi naruszenia art.4 kk, jednakże trafność tego zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego J. O. odnosi się również - ze względu na datę czynu przypisanego - do oskarżonego R. L..

Skarżący podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie wskazując jednakże na czym błąd ten miałby polegać, zaś apelacja sprowadza się do wyrażenia dezaprobaty z powodu oparcia ustaleń o relacje K. P. i S. W.. Również zupełnie nieistotne pozostaje ustalenie pochodzenia środków finansowych, które oskarżony przeznaczył na zakup amfetaminy.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. C. nie jest zasadna.

W wypadku tego oskarżonego sąd I instancji także naruszył wskazania art.4 kk, jednak argumenty apelacji odnoszące się do wadliwości ustaleń faktycznych nie są trafne.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy niewątpliwa pozostaje wiedza oskarżonego dotycząca celu spotkania w Z. oraz fakt jego udziału w organizacji tego spotkania (k.154,199, 207). Odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie (art.18§3 kk). Ułatwienie zorganizowania transakcji zakupu znacznej ilości amfetaminy było zatem dziełem oskarżonego i taki też czyn został mu przypisany (choć sama treść czynu przypisanego jest nieco lakoniczna).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji zastosuje art.4 kk i dokona właściwej oceny karnoprawnej czynów zarzuconych oskarżonym mając na względzie fakt zaskarżenia wyroku jedynie na korzyść oskarżonych, na co winien baczyć sąd I instancji przy ponownej redakcji czynów przypisanych, zaś w zakresie dowodów nie mających wpływu na uchylenie zaskarżonego wyroku rozważy zastosowanie art.442§2 kk. W wypadku oskarżonego J. O. istnieje potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego w powyżej opisanym zakresie odnośnie czynu zarzuconego w punkcie IV.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16 poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4, §2 ust.3 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 164 poz. 1348, ze zmianami), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. R. 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. L. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk i art.633 kpk zasądzając od oskarżonego J. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem w ¼ części, a na podstawie art.8 i art.2 ust.1 pkt 4 i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 2500 złotych, a takie też koszty należne pozostają za postępowanie w pierwszej instancji mając na względzie zmianę zaskarżonego wyroku.